

Bugün terapi günümdü. Psikoloğum ile beraber hayatımın inkâr ettiğim raflarıyla yüzleşmem gerekiyordu. Fakat ben dağların denize paralel mi yoksa dik mi olduğunu bilemeyecek kadar yabancı olduğum bir yerde, güneşin batışını seyretmek için oturmuştum ve batan hayatımı seyrediyordum.

Elime neyi alsam ya eksik bırakmıştım ya da yüzüme gözüme bulaştırıp öylece kalakalmıştım. İspatlayamadığım hiçbir şeye inanmayan insanlarla doluydu çevrem ve onlara bir şeyleri ispat etmeye çalışmaktan artık yorulmuştum.

Yıllardır sınavlara hazırlanıyordum ama konularım hep eksik kalıyordu. Yıllardır birini seviyordum ama sevmenin o müthiş büyüsunü sevlmemenin ıstırabıyla harmanlıyordum.

Bir kamburun sırtındaki eğimi hesaplamak için integral çözmeyi öğrenirken kamburlaşan sırtıma mı üzülsem yoksa bir havuzun hem doldurma hem boşaltma musluğunu aynı anda açan şaşkın işçilere mi kızsam bilemiyordum. Benim sınava hazırlandığım dönemde Allah bilir, kaç ebeveyn, çocuğunun günümüzdeki yaşından bilmem kaç yıl sonra, şimdiki yaşının iki katının beş fazlasına ulaşmadan vefat etmişti? Bir kazana şeker, baharat ve iyi olan her şeyi attıktan sonra yanlışlıkla kimyasal falanca maddeyi de katan profesör gibi hep yanlış işler yapıyordum.

Yürüdüğüm bu tepede epey bi' rüzgâr esmeye başlamıştı. Tıpkı her bir şey ile olduğu gibi, buralarda esen rüzgârla da aram pek iyi değildi. Zayıf bir yapım vardı ve rüzgârlı havalarda eğer köprüden geçiyorsam bir oyana bir bu yana savrulurdum. Allah'tan köprüde korkuluklar vardı da aşağılara bir yerlere düşmüyordum. Tam tepenin üzerindeyken uçup gitme ihtimalinin yüksek olduğu farkederek geri dönmeye karar verdim. Mazallah uçar giderim de ardımdan benim için belki üzülen olur.

Sahi benim için üzülen hiç olur muydu acaba? Yoksa sevgili gezegenimiz dünya bile, hayatının hiçbir evresinde kendisine ayak uyduramamış bu garip organizmanın, toprağın faydalanabileceği bir mineral deposuna dönüşmesine sevinir miydi?

Kulaklığımı takip geldiğim gibi geri dönecektim. Elimi cebime attım. Kulaklığım cebimde değildi. Montumun cebine koyduğuma yemin edebilirdim ama şimdi yoktu. Çantama baktım ancak orada da yoktu. Geldiğim yolu gerisin geriye yürüdüm. Yoktu işte! Tepeye çıkarken müzik dinlemiştim. Geliş yolunda düşürmüş olamazdım. E, o zaman tek bir seçenek kalıyordu geriye: Uzaylılar!

Onların da dünya teknolojisi adına götürecekleri şey için bula bula benim kulaklığımı seçeceklerini düşünmüyordum. Bu, Hollywood sinemasına haksızlık olurdu. Yokluk âleminin gizlerine karışan kulaklığımı aramaktan vazgeçtim. Yürürken bir şeyler mırıldanacaktım artık. Fakat yürüdükçe bildiğimiz yolda yok olmaya başladı. Patikadan hallice bir yolda devam ediyordum şimdi.

Yol ikiye ayrılıp beni bir seçim yapmaya zorlamadığı için çok mutlu olmuştum; çünkü beynim adım adım bedenimden uzaklaşıyordu sanki ve benim onu yerinde tutabilmek için ikna edecek iyi sebebim de yoktu.

Patikanın ucunda güzel taş vardı. Taş, görkemli bir kayadan kopmuş gibi ihtişamlı görünüyordu. Sağından soluna doğru sarıdan turuncuya çalan girinti çıkıntılar üzerinde çok hoş kıvrımları vardı. Belli ki o da benim gibi ait olmadığı bir yerdeydi.

Bu taşla dertleşmeye karar verdim. Nasıl olsa beni dinlemek dışında bir seçeneği yoktu. Geçtim karşısına ve ellerimi göğsümün üzerinde birleştirdim. Hayır, hayır! Konuşmaya başlamak için iyi bir pozisyon değildi bu. En iyisi taşın yanına uzanmaktı. Öyle de yaptım. Sonra gökyüzündeki bulut sinemasını birlikte izlemeye başladık.

- *Biliyor musun sevimli taş, elimden geleni yapıyorum. Gerçekten şu on parmağımın yapabildiğionlarca şeylere şaşırırmaktan, şaşırma algım dahi sıradanlaştı. Belki yakında uçarım, belli de olmaz, sonuçta teknoloji ilerledi! Az önce kulaklığım uçmayı falan keşfetti mesela. Ya da boyut değiştirmiş olmalı! Gerçi sen şimdi içinden 'Bu ne anlatıyor?' diyorsundur. Bak taş kardeşim, ben tam yirmi beş yaşındayım. Hayatımda birkaç kırılma dönemi geçirdim. Birkaç onarım ve tadilattan sonra, hâlâ ilk baştaki hamur muyum, emin olamıyorum. Kaybettiğim şeylerin yerine daha iyilerini koymadıkça kendimle konuşmamaya başladım. Sonra da en çok kendime yabancılaştım. En çok kendimleyken canım sıkıldı. İki lafın belini en az kendimle kırdım. Hatta aramızı bulsun diye bir terapistle bile görüşmeye başladım. Gerçi fena da gitmiyoruz hani. Aramızdaki uçurumdan düşersek ortada buluşacağımızı düşünüyorum. Belki havada bağdaş kurup çay, kahve bile içeriz. Ne bileyim, anla işte hikâyemin sonunu! Bu sürecin nasıl tamamlanacağını ben de çok merak... (o sırada yan tarafıma başımı çevirmiş bulundum) ediyorum.*

Taş orada yoktu! Koskoca taş sanki yanımda hâl değiştirmişti. Gözlerimi bir kez daha açıp kapattım. Belki solumdadır diye başımı sol tarafıma çevirdim ama orada da yoktu. Korkuyla ayağa fırladım. Gözlerimi sınıksıkı kapatıp tekrar açtım ama hâlâ yoktu. Önce kulaklığım şimdi de bu koskoca taş!

- *Hah, o kadar mı sıkıcı bir konuşmaydı be taş kardeş?* diyerek korkuyla arkama döndüm ki, benim koca taşın kafasının ve ayaklarının çıkmış olduğunu, tıngır mıngır yürümeye başladığını gördüm.

- *Yumurtaya can veren Rabbim, benim taşı da yürüttün!* diyecekken anladım ki yorgunluktan bu koskoca kaplumbağayı taş zannetmişim! Hayvancağız benden nasıl sıkıldıysa artık, yüz yıllık uykusundan uyanıp yola koyulmuştu. Kaplumbağaya selam verdim.

- *Keyfini kaçırdığım için özür dilerim!*

O ise beni umursamadan yoluna devam etmişti. Neyse ki bu tepkiye alıştım. Ben de kendi yolumda yürümeye devam ettim. Yürürken telefonum çalmaya başladı. Elimi cebime attım ama telefonumu bir türlü bulamıyordum. Telefon çaldıkça çalıyordu; arayan kişi sonlandıracaktı çağrıyı ama ben hâlâ telefonumu bulamıyordum.

Ses, 'cebinde çalıyorum' diyordu da ellerim onu bir türlü yakalayamıyordu. Meğer montumun cebinde iç astar yırtılmış ve bu minik cep koca bir karadeliğe dönüşmüş!

Elimi sağ cebimdeki kara deliğe sokunca sol taraftaki beyaz delikten diğer elimle tokalaşabiliyordum. Olduğum yere çöktüm. Montumu ıkardım. Bu gizemli uzay boşluğunda daha neler neler olduğunu keşfetmeye başladım.

- *Humm! Yaz kızım! Bir telefon, bir cevapsız ağrı, beş lira, yenmiş bir gofretin paketi - muhtemelen çöp kutusu bulamamışım- kullanılmış peçete, akbil ve bir de kulaklık!*

Vay be! Kulaklığımı cidden uzaylıların çaldığı fikrini benimseye nasıl da hazırdım. şimdi gerçek önümde seriliydi. Sahip olduğum ama haberimin olmadığı bir hazinem varmış. Onları kimseye kaptırmamak için hemen toparlayıp tekrar uzay boşluğuna gönderdim. Telefonuma baktım. Arayan terapistimmiş. Onu arayıp tuhaf şeyler yaşadığımı ve bunları kendisiyle paylaşmak istediğimi söyledim.

Kendimi hafiflemiş hissediyordum. Kulaklığımı taktım ve tepeden aşağıya doğru kalan yolumu yürümeye devam ettim.